

Turinys

Eigono užkariavimas	11
Drakono viešpatavimas – karaliaus Eigono I karai	35
Drakonas turėjo tris galvas – karaliaus Eigono I valdymas	48
Drakono sūnūs	59
Princas tampa karaliumi – Džaheirio I iškilimas	114
Trijų nuotakų metai – 49 m. po E. u.	130
Valdovų gausa	150
Išbandymų metas – karalystės atnaujinimas	181
Gimimas, mirtis ir išdavystė valdant karaliui Džaheiriui I	200
Džaheiris ir Alisana – jų pergalės ir nesėkmės	234
Ilgasis valdymas – Džaheiris ir Alisana: politika, palikuonys ir sielvartas	277
Drakono įpėdiniai – sosto įpėdinystės klausimas	342
Drakonų mirtis – juodieji ir žalieji	394
Drakonų mirtis – sūnus už sūnų	416
Drakonų mirtis – Raudonasis drakonas ir auksas	431
Drakonų mirtis – Reinira triumfuoja	463
Drakonų mirtis – Reinira nuverčiama	510
Drakonų mirtis – trumpas ir liūdnas Eigono II valdymas	555
Pasekmės – Vilko valanda	574
Regentų valdymas – karaliaus ranka su gobtuvu	596
Regentų valdymas – karas, taika ir galvijų turgus	625
Regentų valdymas – Eilino Ažuolinio Kumščio kelionė	655
Lysiečių atgimimas ir regentystės pabaiga	673
Giminystės ryšiai ir giminės medis	713

Ugnis ir kraujas

Vesterosą valdžiusių Targarienu
dinastijos karalių istorija

Pirmas tomas

nuo Eigono I (Užkariautojo)

iki

Eigono III (Drakonų Prakeiksmo) regentystės

papasakota vyriausiojo Senmiesčio

Citadelės meisterio Gildaino

(užrašyta George'o R. R. Martino)

Eigono užkariavimas

Vesteroso metraščių rašantys Citadelės meisteriai pastaryjų trijų šimtų metų istorijos atskaitos tašku pasirinko Eigono užkariavimą. Gimimų, mirčių, mūšių ir kitų įvykių laikas žymimas pridedant nuorodas: po E. u. (po Eigono užkariavimo) arba pr. E. u. (prieš Eigono užkariavimą).

Tikri mokslininkai supranta, kad toks datavimas toli gražu nėra tikslus. Mat Septynias Karalystes Eigonas užėmė ne per vieną dieną. Nuo jo išsilaipinimo iki karūnavimo Senmiestyje praėjo daugiau nei dveji metai, bet ir tada užkariavimas dar nebuvo baigtas, nes Dornas liko nepavergtas. Skubotų mėginimų primesti dorniečiams karūnos valdžią būta per visą karaliaus Eigono viešpatavimą ir dalį jo sūnų valdymo laikotarpio, todėl neįmanoma nustatyti, kada tiksliai baigėsi užkariavimas.

Be to, yra ir tam tikrų nesusipratimų, trukdančių sutarti, kada užkariavimas prasidėjo. Nemažai mokslo vyrų daro klaidingą prielaidą, esą karalius Eigonas I Targarienas valdyti karalystę pradėjo tą dieną, kai išsilaipino prie Juodųjų Vandenių krioklio, trijų kalvų papėdėje, kur vėliau įsikūrė Karaliaus Uostas. Bet jie klysta. Karalius ir jo įpėdiniai švęsavo Eigono išsilaipinimą, bet savo valdymo pradžia Užkariautojas laikė tą dieną, kai Senmiestyje, Žvaigždėtoje septeje jį pašventino ir karūnavo aukščiausiasis

tikėjimo septonas. Šis karūnavimas įvyko po dvejų metų nuo Eigonos išsilaipinimo ir gerokai vėliau, nei buvo laimėti trys svarbiausi užkariavimo mūšiai. Taigi akivaizdu, kad didžiąją dalį karalystės teritorijos Eigonas užvaldė II–I a. pr. E. u.

Targarienų gyslomis tekejo tyras valyriškas kraujas, jie buvo drakonų lordai, o jų giminės šaknys siekė žilą senovę. Likus dvylikai metų iki Valyrijos žlugimo II4 m. pr. E. u., Einaras Targarienas pardavė savo žemes laisvosiose valdose bei Ilgosios Vasaros šalyse ir su visomis žmonomis, turtu, vergais, drakonais, broliais, seserimis, tolimesniais giminaičiais ir vaikais persikėlė į Drakonų Uolą – niūrią tvirtovę, dunksančią rūkstančio kalno papėdėje, Siaurosios jūros saloje.

Savo klestėjimo laikais Valyrija buvo didžiausias miestas visame žinomame pasaulyje ir civilizacijos centras. Anapus jo tviskančių sienų keturios dešimtys galingų giminių karaliaus dvare ir taryboje varžėsi dėl įtakos ir garbės, tai atsitraukdamos, tai vėl kildamos į nesibaigiančią, klastingą ir dažnai kruviną kovą dėl įtakos. Targarienai toli gražu nebuvo galingiausi iš drakonų lordų, ir kai pasitraukė į Drakonų Uolą, varžovai šį žingsnį suprato kaip pasidavimą ir bailumą. Bet nesantuokinė lordo Einaro dukte Deinis, vėliau amžiams gavusi Deinis Svajoklės vardą, išpranašavo, kad Valyriją sunaikins ugnis. Po dvylikos metų Valyrija žlugo ir iš visų drakonų lordų giminių liko tik Targarienai.

Du šimtus metų Drakonų Uola buvo labiausiai į vakarus nutolęs galingosios Valyrijos forpostas. Tvirtovė dunksojo priešais Ryklę, todėl jos lordai viešpatavo Juodųjų Vandenių įlankoje, be to, ir Targarienai, ir artimi jų sąjungininkai Velarionai iš Driftmarko (iš Valyrijos kilusi, tik gerokai menkesnė giminė) pelnėsi imdami duoklę iš praplaukiančių pirklių. Velarionų ir jų sąjungininkų, kitos Valyrijos giminės – Letenos saloje įsikūrusių Seltigarų, – laivai šeimnininkavo vidurinėje Siaurosios jūros dalyje, o Targarienai su savo drakonais valdė padangę.

Nepaisant to, beveik visą pirmąjį šimtmetį po Valyrijos žlugimo (taikliai vadinamą kruvinuoju) Targarienų giminė žvalgėsi į rytus, o ne į vakarus, ir Vesteroso reikalais nesidomėjo. Po Einaro Tremtinio Drakonų Uolos lordu tapo Geimonas Targarienas, Deinis Svajoklės brolis ir vyras, ilgainiui imtas vadinti Geimonu Puikiuoju. Po Geimono mirties sostas atiteko jo sūnui Eigonui ir dukteriai Eleinai. Iš jų lordo titulą paveldėjo jų

sūnus Meigonas, jo brolis Eiris ir Eirio sūnūs Eiliksas, Beilonas ir Deimionas. Iš šių trijų brolių Deimionas buvo jauniausias, ir atėjus laikui Drakonų Uolos sostą užėmė jo sūnus Eirionas.

Eigonas, vėliau įeisiantis į istoriją kaip Eigonas Užkariautojas ir Eigonas Drakonas, gimė 27 m. pr. E. u. Drakonų Uoloje. Jis buvo Drakonų Uolos lordo Eiriono ir ledi Velenos iš Velarionų, o iš motinos pusės – ir Targarienų giminės, antras vaikas ir vienturtis sūnus. Eigonas turėjo dvi tikras seseris: vyresnę Viseniją ir jaunesnę Reinę. Valyrijos drakonų lordai nuo seno laikėsi papročio, kad brolis veda seserį ir giminės kraujas išlaikomas grynas, bet Eigonas vedė ne vieną, o abi savo seseris. Pagal tradiciją jis turėjo vesti tik vyresnę seserį Viseniją; tai, kad jis paėmė į žmonas ir Reinę, buvo neįprasta, bet ir nevysiškai nauja. Sklandė kalbos, girdi, Viseniją Eigonas vedė vykdydamas pareigą, o Reinę – iš meilės.

Abi seserys ir brolis dar prieš vedybas pasirodė esantys drakonų lordai. Iš penkių drakonų, su Einaru Tremtiniu atskridusių iš Valyrijos, Eigono valdymo sulaukė tik vienas: didžiulė pabaisa vardu Balerionas, dar vadintas Juoduoju Siaubu. Kiti du – Vagara ir Meraksas – buvo jaunesni, išsiritę jau Drakonų Uoloje.

Anot plačiai paplitusios legendos, kurią dažnai gali išgirsti pasakojant neišmanėlius, Eigonas Targarienas į Vesteroso žemes nebuvo įkėlęs kojos tol, kol neišplaukė jų užkariauti, bet tai negali būti tiesa. Daug metų prieš jam išplaukiant lordo Eigono įsakymu meistrai išdrožė ir meniškai išraižė Margajį stalą: tas didžiulis storas medžio gabalas buvo beveik dvidešimties metrų ilgio, Vesteroso žemių formos ir nudažytas taip, kad būtų matyti visi Septynių Karalysčių miškai, upės, miestai ir pilys. Akivaizdu, kad Vesterosu Eigonas susidomėjo gerokai prieš įvykius, pastūmėjusius jį įsitraukti į karą. Be to, yra patikimų liudijimų, esą Eigonas ir jo sesuo Visenija jaunystėje lankėsi Senmiesčio Citadelėje ir, lordo Redvaino pakviesti, Arbore medžiojo su sakalais. Eigonas galėjo lankytis ir Lanisporte, nors šiuo klausimu liudijimai prieštaringi.

Eigono jaunystėje Vesterosas buvo padalytas į septynias besikivirčijančias karalystes ir retai būdavo taip, kad dvi ar trys iš jų tarpusavyje nekariautų. Neaprėpiamą, šalčio kaustomą ir akmenų nusėtą šiaurę valdė Vinterfele įsikūrę Starkai. Dorno dykumose viešpatavo Martelių giminės princai. Aukso turtingos vakarinės žemės priklausė Lanisteriams iš Kasterlių Uolos,

o derlingasis Vingis – Gardeneriams iš Haigardeno. Slėnis, Pirštai ir Mėnuli kalnai priklausė Arinų giminei, bet... Eigono laikais karingiausi buvo du karaliai, kurių valdos driekėsi arčiausiai Drakonų Uolos – Harenas Juodasis ir Argilakas Išdidusis.

Iš didžiosios savo tvirtovės, Vėtrų Gūžtos, Audros karaliai iš Durandonų giminės valdė rytinę Vesteroso dalį nuo Rūstybės kyšulio iki Krabų įlankos, bet jų galia jau kelis šimtmečius menko. Iš vakarų jų valdas puldinėjo Vingio karaliai, iš pietų ramybės nedavė dorniečiai, o Harenas Juodasis ir jo geležiniai žmonės spaudė juos iš Trišakio pusės ir iš žemių, esančių šiauriau Juodųjų Vandenių krioklio. Karalius Argilakas, paskutinytis iš Durandonų, laikinai šį nuosmukį sustabdė: dar būdamas berniukas atrėmė dorniečių puolimą, persikėlęs per Siaurąją jūrą prisidėjo prie didžiosios sąjungos, nukreiptos prieš grobuonis Volančio „tigrus“, o dar po dvidešimties metų Vasaros lauko mūšyje nukovė Vingio karalių Garsą VII Sodininką. Bet Argilakas paseno, jį garsinę vešlūs juodi plaukai pražilo, o gebėjimas valdyti kalaviją sumenko.

Į šiaurę nuo Juodųjų Vandenių plytinčias žemes kruvina ranka valdė Harenas Juodasis iš Horų giminės, salų ir upių karalius. Hareno senelis, geležinis žmogus Harvinas Tvirtarankis, atėmė Trišakį iš Argilako senelio Areko, kurio protėviai prieš kelis šimtus metų įveikė paskutinius upių karalius. Hareno tėvas praplėtė savo valdas į rytus iki pat Prieblandos Slėnio ir Rosbio. Didžiąją savo ilgo, kone keturiasdešimt metų trukusio valdymo dalį Harenas skyrė milžiniškos tvirtovės šalia Dievų Akies statyboms, bet kai Harenholas jau buvo beveik baigtas, šis geležies lordas ėmė žvalgytis naujo grobio.

Vesterose joks karalius niekam nekėlė tokios baimės kaip Harenas Juodasis, žiaurumu garsėjęs visose Septyniose Karalystėse. Ir jokiam karaliui Vesterose nekilo tokia grėsmė kaip Argilakui, Audros karaliui, paskutiniam iš Durandonų giminės, senstančiam kariui, kurio vienintelė įpėdinė buvo jo nesantuokinė duktė. Todėl karalius Argilakas kreipėsi į Drakonų Uoloje įsikūrusius Targarienus ir pasiūlė lordui Eigonui į žmonas savo dukterį, o kraičio pažadėjo visas žemes rytinėje Dievų Akies pusėje, nuo Trišakio iki Juodųjų Vandenių krioklio.

Eigonas Targarienas atmetė Audros karaliaus siūlymą. Priminė jam, kad jau turi dvi našles ir trečios jam nereikia. O kaip kraitis siūlomoms

žemės jau beveik visą žmonių kartą priklausė Harenholui, o ne Argilakui, tad šis negali jų atiduoti. Matyt, senstantis Audros karalius sumanė prie Juodųjų Vandenių įkurdinti Targarienus, kad šie tarsi skydas atskirtų jo ir Hareno Juodojo valdas.

Drakonų Uolos lordas neliko skolingas ir pateikė savo siūlymą. Jis sutiko paimti kaip kraitį duodamas žemes, jei Argilakas dar pridės Masio ragą, miškus ir lygumas į pietus nuo Juodųjų Vandenių iki pat Vingiuotosios upės ir Manderio aukštupi. Sutartis būtų patvirtinta Argilako dukters ir lordo Eigono vaikystės draugo bei gynėjo Oriso Barateono tuoktuvėmis.

Įpykęs Argilakas Išdidusis šias sąlygas atmetė. Girdi, sklando gandai, kad Orisas Barateonas – prasčiokas, netikras lordo Eigono brolis, tad Audros karalius neužtrauks gėdos savo dukteriai, atidavęs ją į žmonas pavainikiui. Jis įtūžo vos išgirdęs šį siūlymą. Argilakas liepė nukirsti Eigono pasiuntiniui plaštakas, įdėjo jas į skrynią ir gražino siūlytojui. *Tai – vinentėlės rankos, kurias iš manęs gaus tavo pavainikis*, – parašė jis.

Eigonas neatsiliepė. Užuot atsakęs, jis pasikvietė į Drakonų Uolą savo bičiulius, vėliavininkus ir svarbiausius sąjungininkus. Jų nebuvo daug. Targarienių giminei buvo prisiekę Velarionai iš Driftmarko ir Seltigarai iš Letenos salos. Iš Masio rago atkeliavo lordas Baras Emonas, įsikūręs Smailiajame kyšulyje, ir lordas Masis iš Akmenšokio – abu prisiekę ištikimybę Vėtrų Gūžtai, bet artimai bendraujantys su Drakonų Uola. Lordas Eigonas ir jo seserys pasitarė su susirinkusiais ir nuėjo į pilies septą pasimelsti septyniems Vesterose dievams, nors Eigonas ir nebuvo laikomas pernelyg pamaldžiu.

Septintą dieną nuo Drakonų Uolos bokštų pakilo didelis pulkas kranclių, į Septynias Karalystes Vesterose turėjusių nunešti karaliaus Eigono siunčiamą žinią. Paukščiai skrido pas septynis karalius, į Senmiesčio Citadelę, pas įtakingus ir ne tokius galingus lordus. Visi krankliai nešė tą pačią žinią: nuo šios dienos Vesterose bus tik vienas karalius. Prisiekę ištikimybę Eigonui iš Targarienių giminės, pavaldiniai išsaugos savo valdas ir titulus. Pakėlę prieš jį ginklus bus sutrypti, pažeminti ir sunaikinti.

Kiek kalavijų su Eigonu ir jo seserimis išplaukė iš Drakonų Uolos, nežinia, nes pasakojimų šia tema yra įvairių. Vieni sako, kad trys tūkstančiai; kiti tuos kalavijus skaičiuoja viso labo šimtais. Kuklios Targarienių pajėgos išsilaifino prie Juodųjų Vandenių krioklio, šiauriniame krante, kur tarp trijų mišku apaugusių aukštų kalvų buvo įsikūręs žvejų kaimelis.

Šimto Karalysčių laikais pasisavinti upės žiotis siekė daugybė apgailėtinais menkų valdovų, tarp jų ir Prieblandos Slėnio karaliai Darklinai, ir Masiai iš Akmenšokio, ir senieji upių karaliai – Madai, Fišeriai, Breikenai, Blekvudai ir Hukai. Skirtingais amžiais trijų kalvų viršūnės lyg karūnos puošė bokštai ir tvirtovės, bet kilus vienam ar kitam karui visi jie būdavo sugriauti. Tąsyk Targarienus pasitiko tik krūvos suskaldytų akmenų ir žolė apaugę griuvėsiai. Nors šio gardaus kąsnio gviėšėsi ir Vėtrų Gūžta, ir Harenholas, upės žiočių niekas negynė, o artimiausias pilis valdė smulkūs lordai, neturintys nei karinės galios, nei kovų patirties, be to, neturintys dėl ko mylėti oficialaus savo siuzereno Hareno Juodojo.

Aukščiausių iš trijų kalvų Eigonas Targarienas greitai apjuosė pylimu ir į artimiausias pilis išsiuntė seseris prisakęs joms pasirūpinti, kad pilių valdovai pripažintų jo valdžią. Rosbis Reinei ir auksaakiui Meraksui pasidavė be kovos. Stokvorte arbaletais ginkluoti šauliai paleido į Viseniją kelias strėles, bet nuo Vagaros išpūstos ugnies užsiliepsnojo pilies stogas ir ši pasidavė.

Su pirma rimta kliūtimi Užkariautojas susidūrė ėmėsis lordo Darklino iš Prieblandos Slėnio ir lordo Mutono iš Mergelių Duburio, kurie suvienijo jėgas ir su trimis tūkstančiais vyrų nužygiavo į pietus tikėdamiesi nustumti įsibrovėlius atgal į jūrą. Eigonas pasiuntė Orisą Barateoną pulti priešininkus dar žygiuojančius, o pats su Juodoju Siaubu užgriuvo juos iš dangaus. Abu lordai žuvo nelygioje kovoje. Tada Darklino sūnus ir Mutono brolis atidavė savo pilis ir prisiekė ištikimybę Targarienų giminei. Anuomet Prieblandos Slėnis buvo svarbiausias Vesteroso uostas Siaurojoje jūroje, išaugęs ir suklestėjęs dėl jame vykusios prekybos. Visenija Targarien neleido apiplėšti miesto, bet nedvejodama pasisavino jo turtus ir gerokai papildė ukariautojų išdą.

Ko gero, dabar pats tinkamiausias metas aptarti Eigonos Targarieno ir jo seserų bei karalienių charakterių skirtumus.

Visenija, vyriausia iš jų trijulės, karingumu nenusileido Eigonui ir vilkėdama grandininius šarvus jautėsi taip pat patogiai, kaip ir pasipuošusi šilkinė suknia. Ji juosėjo Valyrijoje kaldintą ilgąjį kalaviją, vadinamą Juodąja Sesorimi, ir puikiai jį valdė, mat nuo vaikystės kartu su broliu liejo prakaitą pratybų lauke. Nepaisant Valyrijos žmonėms būdingų sidabriškai gelsvų plaukų ir tamsiai raudonų akių, jos grožis buvo šiurkštus ir atšiaurus. Net

tiems, kurie Viseniją mylėjo labiausiai, ji atrodė rimta, griežta ir reikli; kai kas net sakė, girdi, ji žaidžia su nuodais ir kartais užsiima juodąja magija.

Reinė, jauniausia iš trijų Targarienų, buvo visiška sesers priešingybė: žaisminga, smalsi, impulsyvi, linkusi tenkinti savo užgaidas. Ji nebuvo tikra kovotoja, mėgo muziką, šokius, poeziją ir globojo dainius, komediantus ar lėlininkus. Kita vertus, sklاندė gandai, kad Reinė ant drakono nugaros praleidžia daugiau laiko už brolių ir seserį kartu sudėjus, mat labiau už viską pasaulyje ji mėgo skraidyti. Kartą kažkas girdėjo ją sakant, esą prieš mirdama nori su Meraksu perskristi Saulėlydžio jūrą ir pamatyti, kaip atrodo vakarinė jos pakrantė. Visenijos ištikimybė savo broliui ir vyrui niekas niekada neabejojo, o štai Reinei draugiją nuolat palaikė jauni gražūs vyrai, be to, puse lūpų šnabždėta, kad tomis naktimis, kai Eigonas likdavo su vyresniąja seserimi, jaunesnioji su kai kuriais iš jų linksmindavosi savo miegamajame. Kita vertus, nepaisant visų gandų, akylai karaliaus dvare besisukiojantys stebėtojai negalėjo neatkreipti dėmesio, kad dešimčiai su Reine karaliaus praleistų naktų tekdavo tik viena, praleista su Visenija.

Keista, bet savo amžininkams Eigonas Targarienas buvo tokia pat paslaptis kaip ir mums. Jis juosėjo Valyrijos plieno kalaviją, vadinamą Juodąja Ugnimi, ir buvo laikomas vienu geriausių to meto kovotojų, bet mūšiai jam neteikė malonumo, jis niekada nedalyvaudavo nei riterių turnyruose, nei bendrose raitelių varžytuvėse. Žirgą jam atstojo Balerionas, arba Juodasis Siaubas, bet juo Eigonas skrisdavo tik į mūšį arba prireikus greitai įveikti didelį sausumos plotą ar jūrą. Valdingas Eigono būdas traukė vyrus ir skatino telktis po jo vėliava, bet, išskyrus jaunystės bičiulį Orisą Barateoną, daugiau artimų draugų jis neturėjo. Prie jo lipte lipo ir moterys, bet Eigonas visada liko ištikimas savo seserims. Kaip karalius jis visiškai pasitikėjo nedidele savo taryba bei abiem seserimis ir daugumą kasdienių karalystės valdymo reikalų palikdavo jiems, nors... iškilus būtinybei nedvejodamas įsikišdavo. Nors su maištininkais ir išdavikais Eigonas elgėsi griežtai, ištikimybę prisiekusiems priešininkams buvo atlaidus.

Pirmą kartą šią savo būdo savybę jis atskleidė Eigono forte – paprastose, iš rąstų ir žemių ant kalvos pastatytoje pilyje, nuo to laiko per amžius visų vadinamoje Aukštąja Eigono kalva. Užėmęs keliolika pilių ir užsitikrinęs viešpatavimą prie Juodųjų Vandenų krioklio, abipus upės žiočių, Eigonas pasikvietė nugalėtus lordus. Šie sudėjo kalavijus nugalėtojui prie

kojų, o tada Eigonas liepė vyrams stotis ir paliko jiems turėtas žemes ir titulus. Seniausiems savo rėmėjams suteikė ir naujų privilegijų. Deimoną Velarioną, Potvynių lordą, jis paskyrė vyriausiuoju laivininku ir pavedė vadovauti karališkajam laivynui. Tristonas Masis, Akmenšokio lordas, tapo vyriausiuoju teisėju, Krispianas Seltigaras – vyriausiuoju išdininku. Orisą Barateoną Eigonas paskelbė savo „skydu, ištikimu pagalbininku ir stipria dešiniąja ranka“. Todėl Barateonas meisterių laikomas karaliaus ranka.

Senosios Valyrijos drakonų lordai niekada nesinaudojo heraldinėmis vėliavomis, kurias, laikydamiesi tradicijos, nuo seno turėjo Vesteroso lordai. Kai Eigono riteriai iškėlė didžiulę šilkinę kovos vėliavą, – ugnį pučiantį raudoną trigalvį drakoną juodame fone, – lordams tai prilygo ženklui, kad Eigonas tikrai esąs saviškis ir vertas tapti Vesteroso karaliumi. Karalienei Visenijai uždėjus broliui ant galvos rubiniais puoštą diademą iš Valyrijos plieno, o karalienei Reinei visiems garsiai paskelbus, kad jis yra „Eigonas, pirmasis šiuo vardu, viso Vesteroso karalius ir jo žmonių skydas“, drakonai suriaumojo, lordai ir riteriai džiaugsmingais šūksniais pasveikino naująjį valdovą, o garsiausiai šūkavo prasčiokai, žvejai, padieniai laukų darbininkai ir jų žmonos.

Nesidžiaugė tik septyni karaliai, kuriuos Eigonas Drakonas ketino nukarūnuoti. Harenhole ir Vėtrų Gūžtoje Harenas Juodasis ir Argilakas Išdidusis jau būrė savo kariuomenes. Vakaruose Vingio karalius Mernas vandenyno pakrante besidriekiančiu vieškeliu nujojo į šiaurėje dunksančią Kasterlių Uolą susitikti su karaliumi Lorenu iš Lanisterių giminės. Dorno princesė išsiuntė į Drakonų uolą kranklį siūlydamasi dėtis prie Eigono, šiam kaunantis su Audros karaliumi Argilaku, bet... kaip jam lygi sąjungininkė, o ne kaip valdinė. Dar vienas siūlymas sudaryti sąjungą atkeliaavo iš mažamečio Lizdo karaliaus Ronelio Arino, kurio motina už Slėnio paramą mūšyje su Harenu Juoduoju pareikalavo visų žemių į rytus nuo Trišakio Žaliosios Šakos. Net šiaurėje karalius Torhenas Starkas iš Vinterfelo su savo sąjungininkais ir patarėjais iki išnaktų tarėsi, ką daryti su šiuo apsišaukėliu Užkariautoju. Visa karalystė sulaukusi kvapą laukė tolesnio Eigono žingsnio.

Vos kelios dienos po karūnavimo Eigono pajėgos pradėjo žygi. Didžioji kariuomenės dalis, vadovaujama Oriso Barateono, persikėlė per Juodųjų Vandenių krioklį ir patraukė į pietus, link Vėtrų Gūžtos. Juos

lydėjo karalienė Reinė, raita ant auksaakio ir sidabražvynio Merakso. Deimono Velariono vedamas Targarienų laivynas paliko Juodųjų Vandenių įlanką ir išplaukė į šiaurę, link Kirų miesto ir Slėnio. Su jais skrido karalienė Visenija su Vagara. Tuo metu karalius traukė į šiaurės vakarus, į Dievų Akį ir Harenholą – milžinišką tvirtovę, kurią karalius Harenas Juodasis beprotiškai mėgo ir kuria taip didžiavosi.

Visi trys puolantys Targarieniai susidūrė su įnirtingu pasipriešinimu. Lordai Erolas, Felas ir Bakleris, Vėtrų Gūžtos vėliavininkai, iš pasalų puolė priešakinius per Vingiuotąją upę besikeliančios Oriso Barateono kariuomenės būrius ir, nukovę per tūkstantį vyrų, dingo miško tankmėje. Skubiai suburtas Arinų laivynas, papildytas keliolika bravosiečių laivų, susikovė su Targarienų flotile vandenyse netoli Kirų miesto ir ją įveikė. Tarp žuvusiųjų buvo ir Eigonos admiras Deimonas Velarionas. Pietiniame Dievų Akies krante buvo užpultas pats Eigonas, ir ne kartą, o du kartus. Nendrių mūšyje pergalę pasiekė Targarieniai, bet patyrė didžiulių nuostolių prie Svyrančių Gluosnių, dviem karaliaus Hareno sūnams su savo kariauna sulipus į drakarus apmuturiuotais irklais ir užpuolus priešininką iš užnugario.

Vis dėlto Eigonos priešams nepavyko įveikti drakonų. Slėnio vyrai paskandino trečdalį Targarienų flotilės ir kita tiek paėmė į nelaisvę, bet karalienei Visenijai užgriuvus juos iš dangaus sudegė visi jų laivai. Lordai Erolas, Felas ir Bakleris slėpėsi jiems puikiai pažįstamuose miškuose, kol karalienė Reinė neatrišo Merakso ir girią pasiekęs milžiniškas ugnies plūpsnis nepavertė medžių liepsnojančiais deglais. O pergalę prie Svyrančių Gluosnių pasiekę ir per ežerą į Harenholą grįžtantys kariai visiškai nebuvo pasiruošę atremti iš ryto dangaus juos užgriuvusio Baleriono. Hareno drakarai sudegė kartu su jo sūnumis.

Eigonos priešams ramybės nedavė ir kiti jų varžovai. Argilakui Išdidžiam sutelkus savo kalavijus prie Vėtrų Gūžtos, naudodamiesi šia proga piratai iš Akmens Laiptų išsilaipino Rūstybės kyšulyje, o nuo Raudonųjų kalnų nusileidę plėšikų būriai nusiaubė pasienį. Slėnyje mažajam karaliui Roneliui teko malšinti Trijose Seseryse kilusį maištą, mat seseriečiai atsimetė nuo Lizdo ir savo karaliene paskelbė ledi Marlą Sanderlend.

Bet visa tai tebuvo tik apmaudžios smulkmenos, palyginti su tuo, kas nutiko Hareniui Juodajam. Nors upių kraštuose viešpatavo jau trys Horų

giminės kartos, Trišakio žmonėms šių geležinių lordų valdžia nepatiko. Statydami puikiąją Harenholo pilį žuvo daugybė vyrų, Harenas Juodasis plėšė tas žemes vis reikalaudamas medžiagų statybai, o dėl nežaboto aukso troškimo skurdino tiek lordus, tiek prasčiokus. Todėl dabar, vadovaujami lordo Edmino Tulio iš Riverano, upių kraštai sukilo. Paragintas prisidėti prie Harenholo gynybos, Tulis pasiskelbė remiantis Targarienus, savo pilies bokšte iškelė drakonų vėliavą ir išjojo su savo riteriais ir lankininkais tikėdamasis sustiprinti Eigono kariuomenę. Jo maištas padaršino ir kitus upių lordus. Trišakio lordai vienas po kito atsimetė nuo Hareno ir pasiskelbė remiantys Eigoną Drakoną. Blekvudai, Malisteriai, Veinsai, Breikenai, Paiperiai, Frėjai, Strongai – visi subūrė rekrūtų kariuomenes ir patraukė prie Harenholo.

Staiga suvokęs, kad karių gausa priešininkai jį gerokai pranoksta, karalius Harenas Juodasis pasislėpė savo menamai neįveikiamoje tvirtovėje. Harenholas buvo didžiausia kada nors Vesterose iškilusi pilis, ji turėjo penkis milžiniškus bokštus, neišsenkančias gėlo vandens atsargas ir maisto prikrautus didžiulius požeminius rūsius. Jos tvirtos juodo akmens sienos buvo aukštesnės, nei siekė ilgiausios kopėčios, ir tokios storos, kad jų nepramušė nei taranai, nei svaidyklės. Užsidaręs ir patikimai užrėmęs vartus, Harenas su gyvais likusiais sūnumis ir šalininkais įsitaisė pilyje ir pasiruošė kęsti apgultį.

Bet Eigonas iš Drakonų Uolos turėjo kitą planą. Suvienijęs kariuomenę su Edmino Tulio ir kitų upių lordų pajėgomis, jis prie pilies vartų nusiuntė taikos vėliava nešinę meisterį, siūlydamas derybas. Harenas išėjo jo pasitikti – senas ir pražilęs, bet segėdamas juodus šarvus ir vis dar grėsmingas. Anuomet kiekvieną karalių visur lydėjo jo vėliavnešys ir meisteris, tad šių dviejų vyrų pokalbis prisimenamas iki šiol.

– Pasiduok, – prabilo Eigonas, – ir galėsi likti Geležinių salų lordu. Pasiduok, ir tavo sūnūs valdys jas po tavęs. Už tavo pilies sienų sutelkiaau aštuonis tūkstančius vyrų.

– Kas yra už mano pilies sienų, man nerūpi, – atšovė Harenas. – Šios sienos storos ir tvirtos.

– Bet ne tokios aukštos, kad sulaikytų drakonus. Drakonai skraido.

– Pilį pastačiau iš akmenų, – tarė Harenas. – Akmenys nedega.

Eigonas atsakė:

– Saulei nusileidus, tavo giminės neliks.

Sakoma, kad išgirdęs šiuos žodžius Harenas nusispjovė ir nužingsniavo į pilį. Grįžęs jis pasiuntė ant gynybinių sienų visus savo karius, ginkluotus ietimis, lankais ir arbaletais, be to, pažadėjo duoti žemių ir turtų tam, kuriam pavyks nukauti drakoną.

– Jei turėčiau dukterį, drakono žudikas galėtų prašyti ir jos rankos, – pridūrė Harenas Juodasis. – Užtat atiduosiu jam vieną iš Tulio dukterų, o jei norės, ir visas tris. Taip pat jis galės rinktis kurią nors iš Blekvudų ir Strongų išperų arba bet kurią kitą mergą, gimusią Trišakio išdavikams, tiems rusvo purvo lordams.

Taip taręs, apsuptas pilies sargybos Harenas Juodasis grįžo į savo bokštą vakarieniauti su žūties išvengusiais sūnumis.

Blėstant paskutiniams besileidžiančios saulės spinduliams, Juodojo Hareno vyrai žvelgė į tirštėjančią tamsą, stipriai spausdami rankose ietis ir arbaletus. Drakonui nepasirodžius, kai kuriems iš jų veikiausiai toptelėjo, kad Eigono grasinimai buvo tušti. Bet Eigonas Targarienas su Balerionu iškilo aukštai virš debesų, paskui nulėkė dar aukščiau ir skrido tol, kol mėnesienos šviesoje drakonas atrodė kaip menkas mašalas. Tik tada smigo žemyn, tiesiai į pilies kiemą. Ištiesęs juodus kaip smala sparnus, Balerionas skrodė nakties tamsą, o kai apačioje pasirodė didingieji Harenholo bokštai, drakonas išliejo savo įtūžį paskandindamas juos juodoje ugnyje, išmargintoje besirangančiais rausvais liepsnų liežuviais.

Harenas gyrėsi, girdi, akmenys nedega, bet jo pilis buvo pastatyta ne vien iš akmenų. Medis ir vilna, kanapinės virvės ir šiaudai, duona, sūdyta jautiena ir grūdai – viskas pavirto pelenais. Ir Hareno geležiniai žmonės toli gražu nebuvo iš akmens. Rūkdami, šaukdami, apgaubti liepsnų jie bėgo per pilies kiemą, krito nuo sienose sumūrytų sargybos takų ir, plojęsi ant grindinio, vadavosi mirtimi. Be to, jei ugnis labai kaitri, skilinėja ir lydosi net akmuo. Anapus pilies sienų buvę upių lordai vėliau pasakojo, kad įkaitę Harenholo bokštai nakties tamsoje spindėjo raudonai kaip penkios milžiniškos žvakės, paskui... tos žvakės ėmė klaipytis, tirpti, jų šonuose radosi grioveliai ir jais plūstelėjo lava.

Harenas ir jo sūnūs sudegė tą naktį grėsmingą tėvo tvirtovę apsiautuosiose liepsnose. Su Harenu išnyko Horų giminė, o kartu – ir Geležies salų upių kraštams primesta valdžia. Kitą rytą prie teberūkstančių Harenholo

griuvusių karalius Eigonas priėmė Edmino Tulio ištartą vasalo priesaiką ir paskelbė jį aukščiausiuoju Trišakio lordu. Kiti upių lordai taip pat prisiekė ištikimybę Eigonui kaip karaliui ir Edminui Tuliui kaip savo siuzerenui. Kai pelenai pravėso ir vyrai galėjo saugiai įeiti į pilį, žuvusiųjų kalavijai – dauguma sulaužyti, drakono pūstos ugnies aplydyti arba susisukę lyg plieninės vijos – buvo surinkti, sukrauti į dengtus vežimus ir nugabenti į Eigono tvirtovę.

Pietuose ir rytuose Audros karaliaus vėliavininkai pasirodė esantys gerokai nuolaidesni nei karaliaus Hareno vasalai. Prie Vėtrų Gūžtos Argilakas Išdidusis subūrė gausią kariuomenę. Durandonų būstinė buvo galinga tvirtovė, o jos priešakinė gynybinė siena – net storesnė už Harenholo. Galima sakyti, priešams ji taip pat buvo neįveikiama. Bet gandas apie karaliaus Hareno mirtį netruko pasiekti seno jo priešo, karaliaus Argilako, ausis. Lordai Felas ir Bakleris, traukdamiės nuo artėjančios priešo kariuomenės (lordas Erolas buvo nužudytas), pasiuntė jam žinią apie karalienę Reinę ir jos drakoną. Senas karingas karalius pareiškė neketinantis mirti kaip Harenas ir nesileisiantis būti iškeptas savo pilyje kaip paršelis su obuoliu snukyje. Patyręs karys apsisprendė pats nulemti savo likimą su kalaviju rankoje. Tad Argilakas Išdidusis paskutinį kartą išjojo iš Vėtrų Gūžtos atvirame lauke susiremti su priešu.

Išvydę Audros karaliaus būrius, Orisas Barateonas ir jo vyrai nenustebo, mat skrisdama ant Merakso karalienė Reinė pamatė iš Vėtros Gūžtos išžygiuojančią Argilako kariuomenę ir perdavė rankai žinią apie priešo pajėgų dydį ir išsidėstymą. Oriso kariuomenė išsikasė apkasus, įsitvirtino ant kalvų piečiau Bronzinių vartų ir ėmė laukti Audros karaliaus vyrų.

Priešininkams užsiėmus pozicijas paaiškėjo, kad audrų kraštai ne veltui taip vadinami. Tą rytą ėmė įkyriai lynoti, o vidurdienį kilo tikra audra. Karaliaus Argilako lordai vėliavininkai, tikėdamiesi, kad lietus liausis, ragino valdovą atidėti puolimą iki rytojaus, bet Audros karaliaus pajėgos buvo kone dvigubai gausesnės nei Užkariautojo, be to, karalius turėjo keturis kartus daugiau riterių ir kovos žirgų. Pamatęs virš jam priklausančių kalvų plevėsuojant šlapias Targarienų vėliavas, karalius įniršo, be to, senam ir patyrusiam kariui nepraslydo pro akis, kad pietų vėjas teškia lietaus lašus kalvose įsitvirtinusiems priešininkams į veidus. Tad Argilakas Išdidusis įsakė pulti, ir prasidėjo mūšis, istorijoje žinomas kaip Paskutinė Audra.